

- JIMÉNEZ 1954 Juan Ramón JIMÉNEZ, *Espacio*, dins *Lírica de una Atlántida*, a cura d'Alfonso Alegre Heitzmann (Barcelona, Galaxia Gutenberg-Círculo de Lectores, 1999).
- KRISTEVA 1980 Julia KRISTEVA, *Pouvoirs de l'horreur. Essai sur l'abjection* (París, Seuil, 1980).
- LAUTRÉAMONT 1869 Comte de LAUTRÉAMONT (Isidore Ducasse), *Les chants de Maldoror*, dins *Oeuvres complètes* (París, José Corti, 1961).
- PANERO 1973 Leopoldo María PANERO, *Teoría*, dins *Poesta completa. 1970-2000*, a cura de Túa Blesa (Madrid, Visor, 2001).
- PAZ 1999 Octavio PAZ, *Memorias y palabras. Cartas a Pere Gimferrer 1966-1997*, pròleg i notes de Pere Gimferrer, prefaci de Basilio Baltasar (Barcelona, Seix Barral, 1999).
- RIMBAUD 1873 Arthur RIMBAUD, *Une saison en enfer*, dins *Oeuvres complètes*, a cura d'Antoine Adam (París, Gallimard, 1972).
- SADE 1813 MARQUÈS DE SADE, *La marquesa de Gange*, traducció de Pere Gimferrer (Barcelona, Seix Barral, 1971).
- SARTRE 1948 Jean-Paul SARTRE, *¿Qué es la literatura?*, dins *Situaciones II*, traducció de Silvio Baldessari (Buenos Aires, Losada, 1950).
- YEATS 1989 William Butler YEATS, *Poems*, a cura d'A. Norman Jeffares (Londres, Papermac, 1989).

Falsos amics: veritables enemies, per Maria Pilar Perea

Des de l'any 1999 i amb una freqüència anual, Enciclopèdia Catalana ens ha brindat, emmarcats en la col·lecció «Diccionaris de l'Enciclopèdia»,¹ tres volums destinats a donar a conèixer els paranys o les equivalències semàntiques errònies que es poden establir a l'hora de fer la traducció de dos mots que pertanyen a llengües diferents i que presenten una coincidència formal més o menys acusada. El primer volum recull els paranys

de traducció que es poden produir entre l'anglès i el català; el segon aplega els que poden ocórrer entre el francès i el català; en darrer lloc —i fins ara—, el tercer volum explicita els paranys que poden tenir lloc entre l'italià i el català.

El mot *paranys*, que defineix la tipologia d'aquests diccionaris, tradueix els termes *false friends*, *faux amis* i *falsi amici*, expressions que, com l'equivalent castellà —*falsos amigos*—, s'han anat introduint progressivament en el camp de la lingüística aplicada, i concretament en els àmbits de la traducció i de l'ensenyament de llengües. Els *falsos amics* designen les paraules, la grafia o el so de les quals és molt semblant o gairebé igual que els d'una altra llengua. Cal dir, però, que l'origen de l'expressió s'ha de buscar en el fran-

1. Fina ALLUÉ, Grahame J. EVANS, *Diccionari de paranys de traducció. Anglès - Català (false friends)* (Barcelona, Enciclopèdia Catalana, 1999), 255 ps.; Carles CASTELLANOS, Françoise LENOIR, *Diccionari de paranys de traducció. Francès - Català (faux amis)* (Barcelona, Enciclopèdia Catalana, 2000), 334 ps.; Isabel TURULL, *Diccionari de paranys de traducció. Italià - Català (falsi amici)* (Barcelona, Enciclopèdia Catalana, 2001), 203 ps.

cès (*faux amis*) i no pas en l'anglès (*false friends*), com erròniament es podria suposar. Segons Mounin,² l'expressió *faux amis* va ser utilitzada per primer cop per Koessler i Derocquigny en l'obra *Les faux amis ou les trahisons du vocabulaire anglais* (Vuibert, 1928), que aplegava un conjunt de mots que coincidien en l'etimologia i en la forma, però que tenien significats totalment o parcialment diferents.

El terme *faux amis*, d'altra banda, té una tradició lexicogràfica recent. Així, en francès, l'expressió apareix testimoniada per primer cop en el *Trésor de la langue française*³ i en el *Nouveau Petit Robert*.⁴ En castellà, *falsos amigos* es documenta en el *Diccionario María Moliner*⁵ i també en el *Diccionario del español actual*.⁶ La designació anglesa, *false friends*, s'utilitza conjuntament amb la forma francesa original⁷ o amb la seqüència *false* o *deceptive cognates*. En català, l'expressió *falsos amics* no es troba documentada en cap dels diccionaris més recents.⁸ Sembla que aquesta absència és el motiu que ha impulsat els editors a batejar aquests volums amb el nom de *Diccionari de paranyis de la traducció* i no amb un hipotètic *Diccionari de falsos amics*, per bé que els autors utilitzen aquesta expres-

síó —que no té caràcter col·loquial,⁹ sinó especialitzat— en les pàgines de presentació.

La iniciativa catalana de publicar una eina lexicogràfica d'aquestes característiques, per bé que pionera en el nostre país, recull una tradició que s'ha desenvolupat més o menys recentment en altres llengües.¹⁰ Pel que fa al català, aquests tres volums es poden considerar unes eines útils tant per al món de l'ensenyament de llengües com per a l'àmbit de la traducció, les quals ajuden a superar algunes limitacions dels diccionaris monolingües i bilingües. En efecte, els diccionaris monolingües no sempre registren una informació prou completa en relació amb l'ús d'un mot o d'una construcció. En general, i entre altres crítiques que reben sovint, presenten mancances en alguns aspectes sintàctics: no expliciten, per exemple, els règims verbals ni tampoc no inclouen exem-

9. Hi ha, però, qui ha emprat amb un cert to sorneguer l'expressió *faux-cousins* per designar específicament els mots del Quebec que, tot i presentar la mateixa forma que els de França, expressen realitats diferents. Vegeu: <http://pages.globetrotter.net/didisa/voyageur2.html>.

10. Vegeu, per exemple, i en relació amb el castellà, Marcial PRADO, *Diccionario de falsos amigos: inglés-español* (Madrid, Gredos, 2001); Lioni MELLO i Anna Maria SAITTA, *Falsi amici, Veri Nemici. Dizionario di similitudine engañosas entre el italiano y el español* (Mèxic, Centro de Enseñanza de Lenguas Extranjeras / Universidad Nacional Autónoma de México, 1995); Suely F. BECHARA i Walter Gustavo MOURE, *¡Ojo! con los falsos amigos. Dicionário de falsos cognatos em espanhol e português* (São Paulo, Scritta, Embajada de España, 1992); Blanca GONZÁLEZ MARIMON, *Diccionario de "falsos amigos" francés-español* (Madrid, Alhambra, 1982); Jesús CANTERA ORTIZ DE URBINA, Francisco RAMÓN TRUJES, Florentino HERAS DIEZ, *Diccionario francés-español de falsos amigos* (Alicante, Universidad de Alicante, 1998); Miguel CUENCA VILLAREJO, *Diccionario de términos equívocos («falsos amigos»): inglés-español-inglés* (Madrid, Alhambra, 1987). I també en altres llengües: Helen SWALLOW, Sylviane GRANGER, Jacques VAN ROEY, *Dictionnaire des faux amis français-anglais* (Paris, Duculot, 2001); Fred BRIDGHAM, *The Friendly German-English Dictionary: a Guide to German Language, Culture and Society Through Faux Amis, Literary Illustration and other Diversions* (Londres, Ilibris, MA., 1996).

2. Georges MOUNIN (dir.), *Dictionnaire de la linguistique* (Paris, Presses Universitaires de France, 1974), p. 139.

3. *Trésor de la langue française*, Centre National de la Recherche Scientifique, Institut de la Langue Française (Paris, Gallimard, 1983).

4. *Le Nouveau petit Robert: dictionnaire alphabétique et analogique de la langue française*, Nouvelle édition remaniée et amplifiée sous la direction de Josette Rey-Debove et Alain Rey (Paris, Le Robert 1993).

5. María MOLINER, *Diccionario de uso del español* (Madrid, Gredos, 1998) (2a ed.).

6. Manuel SECO, Olimpia ANDRÉS, Gabino RAMOS, *Diccionario del español actual* (Madrid, Aguilar Lexicografía, 1999).

7. El *Routledge Dictionary of Language and Linguistics* de Hadumod Bussmann (Londres i Nova York, Routledge, 1996), per exemple, inclou només l'entrada *faux amis*.

8. L'ús del terme *cognat* aplicat a la lingüística tampoc no queda recollit en cap diccionari català general.

ples d'ús. La presència d'aquests exemples, reivindicats amb freqüència, són sens dubte ben útils per aclarir el funcionament sintàctic i semàntic de determinats mots. Les característiques esmentades sembla, però, que són privatives dels anomenats «diccionaris d'ús» —la versió catalana del qual està en procés d'elaboració— o de certs diccionaris específics. D'altra banda, els diccionaris bilingües presenten alguns problemes quant a l'equivalència semàntica dels mots i en especial pel que fa als termes que presenten un paral·lelisme gràfic entre les dues llengües descrites. De vegades aquestes obres lexico-gràfiques es deixen endur per la semblança en l'escriptura dels termes i tradueixen literalment d'una llengua a una altra —i no sempre encertadament— parelles de mots.

Una problemàtica especial de la traducció se centra —i és el que pretenen de resoldre els diccionaris que ressenyem— en les paraules de llengües diferents que, a causa d'una etimologia comuna, s'assemblen formalment, però que, per raó d'una evolució diferenciada, tenen un significat distint. En efecte, sovint la prestesa similitud formal entre dos termes identifica el de la llengua forana amb l'accepció pròpia de la llengua del traductor. No es pot ignorar, però, que una llengua no pot ser mai la traducció literal d'una altra, i d'aquí la dificultat de traduir frases fetes o modismes, atès que totes dues llengües són l'expressió de mentalitats i de civilitzacions diferents. De la traducció literal sorgeixen, doncs, errors com ara *actualment*, que tradueix equivocadament l'anglès *actually* 'realment', *advertir*, que s'identifica desencertadament amb *advert* 'prohibir, parar, salvar', *injuriar*, que és la traducció errònia de *injury* 'ferida, lesió' o *casualitat*, que ho és de *casualty* 'baixa, accident', entre molts altres. En les llengües on es produeix aquest tipus d'interferència, el nombre més elevat de paranys es troba en mots d'ús comú; és a dir, en mots patrimonials i ocasionalment en semiculismes, que estan relacionats amb un mateix ètim llatí, el qual ha experimentat, des dels seus orígens i en ca-

dascuna de les llengües, evolucions formals i semàntiques diferents. Per contra, en el lèxic culte i especialitzat —incorporat més tardanament i amb una evolució semàntica mínima— la presència de falsos amics és gairebé inexistent. El factor evolutiu i la condició de mot patrimonial justifiquen també el fet que un bon nombre de verbs que s'allunyen dels models regulars establerts siguin justament els més usats.¹¹

L'existència dels doblats esmentats és molt freqüent entre les llengües, encara que aquestes no provinquin del mateix tronc comú. En alguns casos l'equivalència entre dos mots és encertada, atès que els dos termes tenen el mateix significat (anglès: *electric* - català: *elèctric*). Sovint, però, i alguns errors en el doblatge de les pel·lícules ho testimonien, els traductors cauen sovint en els paranys de la interpretació incorrecta.

La interferència lingüística prové de vegades de la influència de la bibliografia anglosaxona: és freqüent la utilització errònia en l'àmbit de la lingüística del mot *assumir*, traduïnt *to assume* 'suposar', *capturar*, traduïnt *to capture* 'captar', clarificar per *to clarify* 'aclarir' o l'ús abusiu del mot *literatura* quan es fa referència només a bibliografia, a causa de la identificació d'aquest terme amb una accepció de l'anglès *literature*.¹²

Un altre dels àmbits on els falsos amics, sorgits de la traducció literal, campen —i cada vegada més— sense gaires dificultats és en el món de la informàtica. Sovint es parla erròniament de *llibreries de programes*, basant-se en un original *library*, o de *clústers*, amb el significat de *grup de sectors*; també es generen solucions paral·leles a mots anglòfons, per exemple, 'lincar' (de *to link*), tot i que en català existeix el mot *enllaçar* per definir aquesta acció. Esperem que el *Diccionari d'Internet*, publicat també per Enciclo-

11. Agraïxo aquest suggeriment a Josep Murgades.

12. Vegeu-ne la definició al *Collings Cobuild. English Language Dictionary*: «The books and articles about a particular subject of study are referred to as the literature relating to it.»

pèdia Catalana, proposi solucions que no siguin un mer calc dels termes anglesos.

Les llengües que prenen en consideració els tres diccionaris de parany compten amb un nombre important de doblats en relació amb el català que presenten *significants* similars però *significats* diferents. Ja hem fet referència en els paràgrafs anteriors a mots anglesos que sovint són traduïts de manera errònia. I encara podríem afegir *preservative* 'conservant' traduït per *preservatiu* ('condom'), *silicon* 'silici' traduït per *silicona* ('silicó') o *to assist* 'participar' traduït per *assistir* ('to attend'). La presència de falsos amics entre l'anglès i el català és deguda a la influència romànica que ha experimentat l'anglès al llarg de la història. En francès i en italià, la presència de *falsos amics* és encara més nombrosa, atès que es tracta de llengües emparentades genèticament. Amb tot, cal tenir en compte que els mots llatins han sofert variacions notables de forma i de significat en les diverses llengües. Hi ha situacions específiques, però, que agreugen aquesta realitat. Per exemple, pel que fa a l'italià, el fet que es tracti d'una llengua tan semblant al català fa pensar a alguns ingenus que qualsevol persona pot entendre aquesta llengua sense gairebé estudiar-la. Des d'aquesta perspectiva, només cal recordar la similitud amb el català de mots francesos com ara *potence* (patíbul, cadafal), *facteur* (carter) o *equipage* (tripulació), o de mots italians com ara *tappeto* (catifa), *caminetto* (llar), *burro* (mantega) o *imbarazzata* (incòmoda), i les possibles solucions incorrectes que es poden originar a partir de la traducció.

Els *falsos amics*, que apareixen amb molta freqüència com a manlleus lingüístics o com a paraules que comparteixen una derivació, es generen a partir de l'homografia (ang. *consistent* - cat. *consistent*: es confonen quan es veuen escrits), de l'homofonia (it. *dispensa* - cat. *dispensa*: es confonen quan s'escolten), de l'homonímia (coincideixen en grafia i pronúncia: fr. *fatal* - cat. *fatal*) o de la paronímia (són similars en grafia o pronúncia: it. *pratica* - cat. *pràctica*).

La transparència semàntica errònia que provoquen els *falsos amics* pot ser de tipologies diverses. En primer lloc, els parany semàntics poden tenir un significat completament discrepant, fins al punt que els mots pertanyen a dos camps semàntics diferents (it. *bramare* - cat. *bramar*). El problema que plantegen aquests tipus de mots es pot vèncer amb més o menys facilitat mitjançant l'aprenentatge. En segon lloc, hi ha altres casos on la problemàtica és més difícil de resoldre perquè les parelles són semienganyoses; és a dir, comparteixen algunes acepcions i difereixen en altres (fr. *gout* - cat. *gust*; ang. *effective* - cat. *efectiu*). En tercer lloc, hi ha casos on hi ha només una diferència de matís. Així, el terme *notorious* no es pot aplicar, com es faria en català, per exemple, a un *escriptor* (*notorious writer*), atès que en anglès aquest adjectiu s'associa sempre amb termes negatius, com ara *lladre*, *crim*, *robatori* i no pas amb positius. El nostre escriptor, en la traducció literal anglesa, seria un *escriptor infame*. D'altra banda, i sobretot pel que fa a l'anglès, cal considerar tots els mots que s'han incorporat al català, adoptant-ne el significat i sense canviar la forma gràfica. Es tracta de mots tan freqüents actualment com ara *trekking*, *leasing* (també *lising*),¹³ *catering* o *doping*.¹⁴ Dins aquest mateix grup, cal destacar els termes que s'han incorporat a la llengua, amb una estructura anglesa, que no són, però, els substituïts dels mots anglesos corresponents —*fùting*, d'un hipotètic *fut* (*foot*) + *ing*, (ang. *jogging*), *pàrquing*, de *to park* (aparcar) + *ing* (ang. *car park*). I encara, aplicant el mateix patró morfològic, cal fer referència als nous termes de creació pròpia sorgits a través de la incorporació del sufix

13. Aquest mot, com els casos de *màrqueting*, *rànquing*, *zàping* o *pàrquing*, s'ha adaptat també gràficament al català.

14. Les propostes que suggereix el *Diccionari de neologismes del Termcat* (Barcelona, Edicions 62, 1997) per a aquests casos (respectivament, *tresc*, *arrendament financer*, *servei d'àpats* o *dopatge*) no són —de lluny— tan atractives per als parlants com les solucions angleses.

anglès *-ing* —molt rendible, com ja s'ha vist— a una base catalana (*ponting, panxing, pènquing*, etc.).

Els tres diccionaris que comentem són obres amb una clara vocació didàctica que presenten una llista —un inventari de casos— de falsos amics anglesos, francesos i italians que s'assemblen a termes catalans, i que van acompanyats d'exemples d'ús i d'algunes indicacions complementàries. En contrapartida, també apareixen un conjunt de paraules catalanes que tenen una traducció diferent en les llengües esmentades. Amb un criteri selectiu aquests llibres consignen un conjunt d'expressions, considerades les més freqüents, que presenten problemes a l'hora de cercar-ne el significat en els diccionaris convencionals.

Els tres volums, pel fet de pertànyer a la mateixa col·lecció, comparteixen alguns elements comuns: la presentació alfabètica dels termes i l'adopció com a referència del mot estranger, el marcatge categorial dels mots, la utilització en cada entrada de diversos exemples que aclareixen el significat o els significats dels mots i la transcripció fonètica de cadascuna de les parelles. Des d'un punt de vista formal, cada entrada, d'estructura tripartida, també és idèntica: primer apareixen les accepcions en què el mot forani es tradueix per un altre mot en català; a continuació, les accepcions en què el mot català es tradueix per un altre mot en l'altra llengua; i, finalment, els casos, si n'hi ha, en què el mot o expressió té el mateix significat tant en català com en la llengua estrangera. L'entrada pot incloure també informacions útils sobre l'estil, l'ús o el registre del mot, o pot afegir significats propis d'àmbits concrets, fraseologia o excepcions. En cap cas no s'hi inclouen definicions, atès que s'ha pretès que cada accepció s'il·lustri només amb exemples, de cadascuna de les llengües examinades, que es basen en contextos reals d'ús del mot.

A través dels exemples, on els falsos amics destaquen en negreta per facilitar-ne la localització, s'expliciten les preposicions i els complements que els termes de referència

poden regir. Esporàdicament, s'han afegit, després de cada exemple, un o més sinònims del mot, tant en català com en les llengües estrangeres, per indicar l'abast semàntic i pragmàtic del mot.

En contrapartida, i deixant de banda les diferències estrictes del contingut, les discrepàncies estructurals dels tres diccionaris són mínimes i es concentren en els índexs i en els apèndixs finals. Tots tres diccionaris presenten un apèndix que permet de recuperar els *falsos amics* de la llengua estrangera a partir del mot català. En el cas del diccionari anglès només hi ha l'índex català; en els diccionaris francès i italià, a més de l'índex català, i el francès i l'italià corresponent, s'han inclòs diversos apèndixs. El recull francès conté, d'una banda, una llista de mots que, tot i mantenir el significat, difereixen en aspectes gràfics —*crocodile* - *cocodril*— o són el resultat de derivacions incorrectes —del mot *acte* francès (cat. *acte*) no es genera un derivat **actuation* (cat. *actuació*)—; i, d'una altra, una llista de mots que tenen significats coincidents o molt similars però que posseeixen gèneres gramaticals diferents (*la diabetis* - *le diabète*). Els annexos que conté el diccionari de paranyts italià - català registren també els mots que tenen gènere diferent en ambdues llengües (masc. *sangue* - fem. *sang*) i una llista de mots que presenten divergències en l'accentuació (*competere*: *competir*).

A més de vèncer els paranyts que originen els mots que, a causa de la similitud gràfica i de l'origen etimològic, es tradueixen sovint de manera equivocada o imprecisa, aquests diccionaris tenen també altres objectius ambiciosos: enriquir el vocabulari i millorar el coneixement de les llengües que es disposen en paral·lel, aprofundir en la comprensió de les paraules enganyoses i desenvolupar aspectes relacionats amb la semàntica i amb la pragmàtica. La finalitat última d'aquests volums és vetllar per la qualitat lingüística de les traduccions. Cal tenir en compte, però, que aquesta qualitat s'obté, a més de fer servir les eines adients, amb la pràctica del dubte sistemàtic.

Pel que fa al contingut, per bé que aquests repertoris estan concebuts com a instruments de consulta adreçats a traductors i estudiants, no es tracta en cap cas d'unes eines exhaustives. Els diccionaris ofereixen una visió panoràmica del problema de la interferència lingüística i per aquest motiu no superen en cap cas les 350 entrades (anglès: 348, francès: 316 i italià: 304). Els mots han estat el resultat d'una selecció que ha pretès reduir la mostra als errors més freqüents o representatius. Com sempre que es fa una tria, però, es paga el preu de les omissions. En tots aquests repertoris s'han trobat a faltar mots més o menys usuals; per exemple, no hi figura cap dels termes que han servit per il·lustrar, uns paràgrafs més amunt, els falsos amics de l'anglès, del francès i de l'italià en relació amb el català, i s'han obviat de manera explícita les paraules que, malgrat que són idèntiques, difícilment es podrien confondre perquè pertanyen a camps semàntics diferents. S'ha deixat de banda també el desenvolupament d'alguns aspectes gramaticals, que haurien allunyat els volums —segons indiquen els autors— del seu propòsit editorial inicial. En efecte, aquests diccionaris, com suggereixen el format —petit— i l'extensió —reduïda—, s'ajusten a criteris editorials comercials i estan pensats, amb una finalitat absolutament divulgadora, perquè un públic força extens hi pugui tenir accés a un preu prou assequible.

Amb tot, aquests diccionaris de paranys no deixen de ser eines curioses i interessants, i esdevenen recursos bàsics, útils i manejables, de lectura fàcil i amena, que complementen els diccionaris de dubtes i els diccionaris bilingües a través de l'aportació d'exemples aclaridors de les paraules que sovint presenten errors en fer-ne la traducció. Per tant, la seva consulta és aconsellable no sols a traductors —sobretot novells— i a estudiants, sinó també a totes les persones interessades a comprovar la diferència que hi ha entre mots de dues llengües diferents molt propers formalment.

Quant a les característiques dels futurs destinataris, a diferència de l'esmentat *Diccionario de falsos amigos: inglés-español*,¹⁵ publicat recentment, que contraposa, a través de 4.200 termes, les parelles problemàtiques de l'anglès i del castellà, cap de les obres ressenyades no pretén de resoldre les interferències i els conflictes derivats de la traducció tècnica. Cal, doncs, potenciar, d'una banda, l'elaboració d'obres d'aquestes característiques, destinades a professionals del sector, i d'una altra, el desenvolupament i la difusió d'eines d'anàlisi comparativa entre diverses llengües.¹⁶ Pel que fa a la prospectiva dels diccionaris ressenyats, ens fem ressò del suggeriment que Salvador Oliva fa en el pròleg del *Diccionario de paranys (anglès-català)* en relació amb la confecció d'un futur diccionari de «falsos amics» o de «paranys de la traducció», que contraposi dobles del castellà i del català (del tipus *componer - compositar; puesta - posta*), i la corresponent interferència semàntica que generen. Com el deplorable «foc amic», els «falsos amics», tant en sentit recte com amb significat especialitzat, poden esdevenir veritables enemics. Esperem, doncs, que aquesta sèrie de diccionaris, que ofereixen una informació que normalment no es troba en els diccionaris bilingües convencionals, tingui continuïtat en el futur.

MARIA PILAR PEREA

15. Vegeu la nota 10.

16. Alguns organismes i institucions, amb finalitats especialment didàctiques, han aprofitat els recursos que ofereix Internet per donar a conèixer parelles més o menys nombroses de falsos amics que s'originen en llengües diverses. Podeu consultar, per exemple, les adreces següents:

<http://www.termisti.refer.org/fixamf.htm>,
<http://french.about.com/cs/dictionaries>,
<http://www.wfi.fr/volterre/sheen.html>,
http://www.multimania.com/jeuxdelettres/HTML/faux_amis/faux_amis.htm,
<http://www.limsi.fr/LexiqueGB/fauxamis.html>,
<http://www.mysoft.fr/native.htm>;
http://www.rcrivello.com/Publications/Avoiding_False_Friends/avoiding_false_friends.html,
<http://www.infotrad.clara.co.uk/index6.htm>.